

Izhaja
na pol poli
vsaki četver-
tek.

SLOVENSKA BČELA.

Velja na leto
2 fl. 24. kr.
in po pošti
3 fl. sr.

Odgovorni vrednik: **Ant. Janežič.**

Št. 11.

V četrtek 17. marca 1853.

IV. leto.

F e d o r i n O l g a .

(D a l j e .)

VII.

Tisto noč, ko je Fedor kot jetnik iz Moskve peljan Sibirske meje prestopil, je bdela v Petrogradu zvesta duša, ki je polna sočutja vedno po mladem jetniku hrepenela in serce v neznanih bolečinah topila. Bila je Olga. Kleč v samotni stanici zdihuje in se pogostoma proti svetlobledemu mescu ozira, v mislih vedno pri svojem bratu, od kterega, kar je bil po hudobnih naklepih Ivana odpeljan, ni še čerkice zvedila: kako se mu neki godi? Zakaj nobenega pisma Olgi ne pošlje? Ali je mar svoje sestre, ki jo je tolikanj ljubil, popolnoma pozabil? Mu je mar neznano, kako zelo da po novici od njega hrepeni?

Olga joka, ker pri teh prašanjih nobenega odgovora ne dobi. Čeravno ji močno serce brani, vendar jo misel obhaja, da je je Fedor pozabil, ker ji pri toliko obljubah še ene, ji pisati, spolnil ni. Morebiti je pa bolán, da ne more pisati? Oh! ta misel je Olgi še večje bolečine prizadjala, bila je nar hujša zanjo. In zakaj tudi ne? Bila je Olga revno slabotno dekle, ki je bila zapuščena sirota in ki nikogar na svetu ni imela, da bi mu bilo kej upati, kot na plujem edinega brata, ki se je pa še zdaj ali bolan ali iz osabnosti ne spomni ne. Kakšna žalost in britkost za ubogo siroto! Drugači si ni mogla misliti, in kar ji je po glavi blodilo, ji je le bolečine serca množilo.

Zelo se je Olga premenila, odkar so ji oče umerli. Kdor jo je takrat vidil, bi je ne bil zdaj spoznal. Njene poprej rudeče lica so zdaj obledele, njene poprej sville in blišeče oči so zdaj motne in otemnele, zavolj toliko britkih solz, ki jih noč in dan toči, in njene poprej tako lepe roke so zdaj vso krasoto zgubile in vele postale, da se lahko na njih vse žile soštejejo. Britkost in težave so to žalostno spremembo vzrokvale. Ni ji bilo dalje živeti, ker ji je bil svet le grob. Kadarkoli jo je knez Ivanov zagledal, ga smeh posili ter v nevošljivem sercu tako pravi: „Ni se ti treba zavolj nje glave beliti. Britkost jo bo brez tebe posušila, in kadar zvé, da ji je Fedor umerl, ji ne bo dalje živeti. Potem pa gre vse meni, vse kar je bilo nekdanj kneza Černikovega: njegovih sužnji, njegovi gradovi in zemljišča, njegove poslopja, z eno besedo: vse, vse.“

Knez Ivanov se tudi ni v svojih hudobnih mnenjih veliko zmotil. Olga je sčasoma venela, kot cvetica, brez zraka in solca. Vedno ticianje v samoti, kamor je bila obsojena, vedna skerb za brata, ki je neprenehoma na njenem sercu glodala in še očesa mirno stisniti ni dala, jo je videzno oslabilo in bi jo bilo morebiti tudi pod zemljo spravilo, ko bi ne bila

vender še enega prijatla v poslopji svojega očeta imela, kateri jo je na skrivnem, o nočni tihoti, obiskat in tolažit hodil. Ta zvesti prijatelj je bil Vazil, ki jo je vender, čeravno od nje po Ivanovu ločen, o nočni tihoti obiskoval, po vervi gori k nji plezal, da sta se skupaj od daljnega brata pomenkvala in od družih reči, katerih sta od Boga gotovo pričakovala.

Tudi to noč pričakuje Olga zvestega prijatla. Da bi se vsaj nihče ne spodtaknil, še luč ugasne, kakor da bi bila že spat šla. Toda nič menj ko to bdi, akoravno že zelo trudna, na oknu, ter komej pričakuje Vazila, ki je bil njen edini prijatelj in tolažnik v dolgočasni samoti. Ravno je bilo polnoči, ko Vazil pride. Ko ga skozi okno zagleda, kako počasi da tava, mu hitro verv pomoli, ki jo je po dnevu pod posteljo skrito imela. Naglo ko iverca pleza Vazil gori, skoči skozi okno v sobo ter objame, kot oče, zapuščeno Olgo. Ona joka. Tako žalostno, tako težko ji še nikdar ni bilo pri sercu, kakor v tej noči.

„Nikar se ne jokaj, Olga, nikar! jo tolaži stari Vazil. Vjunači se, draga moja! Vedno si bliže konca, kmalo se imajo spolniti vse tvoje želje.“

Olga je le žalostna. „Oh, moje želje!“ zdihuje. „Vsaj nobenih ne smem več imeti, ker se mi narmanjši ne spolnijo.“

„Ali še zdaj nisi nobenega sporočila od brata prejela?“ jo nagloma Vasil popraša.

„Oh, nobenega, nikdar več ne bom kej prejela,“ odgovori Olga.

„Ne tako, draga Olga!“ reče spet Vazil. Potolaži se in bodi serčna. Le poterpi še enčas. Pride dan veselja, kjer se bo tvoje oko radosti svetilo, tvoje usta smehljale in tvoje lica porudečile.“

„Ne, ne, ljubi Vazil! záme ni nič upanja več! Fedor je vmolknil, nesrečni Fedor, ki me je sicer tako zelo ljubil. Ali me je pozabil, ali pa mu je žalosti serce počilo, da je revno poginil.“

Olga iz novega začne jokati. Vazil jo poln usmiljenja objame in tolaži. „Nikar se ne jokaj. Ne bodi vender taka. Ali mar nič svojemu bratu ne upaš? Ali mar ne veš, da je tudi on dobro zavarvan in v rokah ogleduhov. Ti je mar mogoče, mu kaj pisati, če bi tudi hotla? In mar zato Fedora manj ljubiš? Morebiti ti želi pisati, ali pa ti je že pisal, da je pa potem list po nesreči v roke ogleduhov prišel. Ne, draga moja! dovolj križev že imaš; — ni treba, da bi si jih še več nakopavala.“

Dvomljivo se zdaj Olga v obličje starega Vazila ozre. „Vender, pravi žalostno, ni tako hudobnih ljudi, da bi mi še lista od brata ne privošili.“

„Kdor je bil, pravi na to Vazil, tak hudobnež, da je vaju ločil, temu je kaj lahko, vama še ta križ naložiti. Toda, nikar ne obupaj! Kadar spomlad spet pride, vzamem palico v roke, ter jo bom naravnost proti Moskvi potegnil, po Fedoru gledat. Zdaj pa poterpi. Naenkrat ne morem tega storiti, ker bi me sicer koj pogrešili in pri delu zasačili, kar bi bilo velika nesreča za oba.“

„Ali bo res spomladi drugače?“ praša zdaj Olga Vazila.

„Bo, mora biti, odgovori Vazil. Znano ti je, da knez vsako leto v tem času popotuje. Marsikej nam je potem mogoče, kar bi bilo pri njegovu pričujočnosti nemogoče. Tedaj le poterpi. Stari Vazil zmiram čuje nad tvojo srečo, in ako mu bo le mogoče, tudi zanaprej ne bo Olge pozabil.“

„Oh, kako dobri ste Vazil!“ pravi veselo Olga, ter ga v nedolžnem veselju objema. Vazil jo ljubeznjivo boža po bledih licih in je močno vesel, da jo je spet tako potolažil.

„Lej, ji pravi nadalje, nikdar nam ni obupati, ako bi se nam še tako hudo goditi imelo. Up pride, ne vemo od kod, in je pri nas, preden se ga zavemo.“

„Tedaj, Vazil, vi hočete k njemu?“ ga smeje prasha Olga. „Se nič ne ustrašite dolzega in težavnega pota, da bi le meni kako veselje privabili. O kako dobri ste vender!“

„Oj, draga moja! zakaj bi vender ne bil k vsemu pripravljen, kar ti veselje in tolažbo dela,“ govori dalje stari Vazil. Nisim li jaz sam, ki ga še iz poprejšnih zlatih časov imaš? Da, da, pojdem v Moskvo, da ogledam, kako in kaj. Toda zdaj mi tudi povej, kaj se ti je te tri dni prigodilo, kar te nisim vidil. Pretečene noči mi ni bilo mogoče te obiskat priti, ker je bilo vse polno ogleduhov. Dans je bolji, in lej, pri tebi sim. Ali ti niso nič žalega storili, ljuba moja?

„Nič žalega, pravi Olga, pa tudi nič dobrega.“ Cel ljubi dan sim sama in le enkra! se duri odpró, kadar mi namreč Minka jesti prinese. Oh, ko bi Fedora imela in bi se z njim pogovarjala, kako hitro bi tekel čas, kako malo bi občutila samoto. Ali tako me sprehajajo žalostne misli, vedno sta mi v mislih Fedor in rajnki oče, vedno sim pri njih, tako da me solze polijejo in da še le pozno v noč trudna zaspim. Tu še le mi je prijetno, zdaj se mi sanja od Fedora, zdaj od očeta, zdaj od vas, da se igramo in kratkočasimo — in lahko si mislite, kako da mi je pri sercu, kadar solnce spet skozi okno posije in me zbudí.

Pri tem pogovoru si je stari Vazil večkrat na skrivnem marsiktero gorko solzo, ki mu je po licu pritekla, obrisal. V serce ga je bolelo nesrečno stanje dekline, kateri si je tako hudo godilo, med tem ko je bogatinec premoženje dveh ubozih po nemarnem zapravljaj in se z njim mastil. Toda v preveliki tugi ji ni hotel serca odkriti, bojé se, da bi ji še večih bolečin ne bil prizadjal. Kadar mu je serce žalosti počiti hotlo, se je smejal in z dobro besedo Olgo tolažil ter ji upanje boljše prihodnosti dajal. Priporočal ji je zmiram na Boga misliti, ki je dober Oče in nikogar ne zapusti, ki dobro dela, in njega zmiram pred očmi ima. Obljubil ji je tudi, da bi vsaj ne obupala, jo pogostoma obiskat hoditi ter jo tako s svojo pričijócnostjo krepčati. Olga mu obljubi, zvesto vse spolnovati, ali ravno, ko mu je vse to priterdovala, ji je že spet v mislih bil nesrečni Fedor, od kterega se je tako zgođej ločiti mogla. Zakaj pri nji ni moglo drugači biti, ker je bila od poprejšnje bolezní še slaba in nikakor v stanu, svojih občutkov krotiti. Zánjo je bila pomoč le pri Bogu, ki je že bila tudi blizo, čeravno je še hude reči prestati mogla.

Še se je stari Vazil gori Olgi obotavljal in ravno oditi hotel, kar se naenkrat naglo cepetanje na cesti zasliši in spet pred vratmi vtihne. Naenkrat začne tudi veliki zvonec klenkati, da je vse posle zbudil, ki semtertje po dvoru letati in šumeti začnejo. Tudi se je slišal glas, da naj vrata odpró.

Vazil in Olga sta bila vsa ostrašena, nikakor jima ne more v glavo, odkod da ta nenavadni ropot pride.

„Oh, Vazil!“ zavpije nagloma Olga, „verv pa še visi skozi okno. Kaj bo, ako jo je kdo zamerkal!“

Vazil se pri tej pričí vzdigne počasi in tiho okno odpre in verv v sobo potegne.

„Zavolj vervi, pravi Vazil, se nama ni treba več bati, ali Bog daj, da bi me ne pogrešali!“

Olga se zdaj k Vazilu skloni. Serce ji bije, da je še Vazil čutil. Oba utihneta ter si še sopsti ne upata, ali da bi boljše slišala, ali pa boje se, da bi ovajena ne bila. Naenkrat se vrata odpro in skozi vrata na dvor prijaha silen vitez, ki zvesto po Ivanu poprašuje in po vsaki ceni do njega priti hoče. Nič ne pomaga vgovarjanje hlapcov, da Ivanov spi, da mu ne bo ne ljubo, ga zdaj dramiti; tujec se jim smeja ter jim zapove, ga hitro k njemu peljati.

„Jez sim za vse odgovoren, reče tujec, noč in dan jezdim, da bi bil prej sem dospel. Gotovo bo tudi novica, ki mu jo prinesem ljuba. Le hitro, le hitro gori, še nocoj jo mora vediti, nobenega odloga. Moj polkovnik je v teh rečeh kejs natank. Ostro mi je zapovedal, nagloma ko pridem, knezu novico sporočiti. Tukej sim zdaj, le urno pred mano, ako nočete, pojdem jes vam pot kazat. Urno, pravim!“

Tujec je tako ostro govoril in tako s sablo rožljaj, da so se ga vsi zbal in se mu nihče ni upal dalje ugovarjati.

„Čem te oglašiti pri Ivanu, pravi streže, ali samo, kako ti je ime, od kod da prideš, da mu bom zamogel odgovoriti.“

„Urno, urno teci, zavpije ptujec, le povej mu, da pridem iz Moskve.“

Olga se pri teh besedah strese. „Moskva,“ reče trepetaje. „O Bog! kaj se je tam zgodilo! Fedor! Fedor! Ta človek je gotovo žalostno novico od mojega brata prinesel!“

Tudi Vazilu se je bralo, da je bil teh misel. Njegovo obličje je še bolj blede postalo, ni mu bilo mogoče, spregovoriti in Olgo tolažiti. Ktera novica bi bila tudi Ivanu ljubši, kot ta, da je Fedor poginil? ki je bil edini Ivanov napotek in strah. Vazilu je bilo vse to dobro znano. Prepričan je bil, da Ivanov ne bo prej počival, preden ne bota Fedor in Olga, njegova edina zadržka, odpravljena in žalostno poginila. Odtod njegov strah, odtod njegovo molčanje, med tem, ker je bil drugikrat tako zgovoren in mu nikoli tolaživnih besedi zmanjkalo ni, odtod njegovo prepričanje, da je nesrečni mladeneč po trinogih gotovo konec vzel. Neznano težko mu je bilo pri sercu. Milo se ozre na Olgo, jo k sercu pritisne ter zdihuje: „O Bog! oče ubozih in sirot, usmili se je in daj ji moč, še to nesrečo zmagati!“

To zrekši utihne Vazil in Olga milo joka na njegovih persih, in neprenehoma lije solze, katerih Vazil nikakor ni mogel ustaviti.

Naenkrat zaslisiša, da nekdo pride.

„V nevarnosti sva, pravi zdaj Vazil Olgi. Ako me tukej dobe, sva zgubljena, je po naju. Torej bodi močna!“

Deklina se ustraši. Misel pa, še tega edinega prijatla zgubiti, jo naenkrat vkrepi in pogumno stori, da vstane in duri zapirat gre. „Ne pustim, pravi na to, kratko nikogar v sobo.“

Stopinje so zmirej bliže, naenkrat zaropota pri durih in močen glas zadoni: Olga! Olga!“

Kdo je? Kaj je? praša ostrašena Olga.

„Knez Ivanov ti zapove, nevtegoma k njemu priti. Neko važno novico ti ima povedati.“

„Kmalò, kmalo pridem, odgovori Olga s trepetajočim glasom. Urno bom pri njem, da se le napravim.“

Klicar spet odide. Olga se jokaje oberne k Vazilu ter mu reče: „O Bog! kaj bom neki zvedila?“

„Naj bo, kar hoče, odgovori Vazil, bodi serčna, in ne vdajaj se žalosti. Zaupaj v Boga, ki je oče sirot in misli si pri vsih nesrečah, ki čez-te pridejo, da Bog tako hoče. Pojdi Olga. Jez te bom tu čakal, da vender pri nar hujši nesreči ne boš sama in sebi prepuščena. Pojdi, bodi serčna in k nar hujšemu pripravljena!“

Olga si naglo solze obriše in odide. Zdelo se ji je že, kaj da ima zvediti. S strahom stopi v sobo, kjer groznega Ivanova najde v društvu s Petrovičem.

„Olga,“ jo zdaj tajnik Petrovič, prebiraje neke pisma, k sebi pokliče ter reče: „Olga! pojdi sem. Vazne novice so za te iz Moskve prišle. Tvoj brat Fedor, že od nekdaj nič prida, je bil pri boji s svojimi tovarši ubit!“

Olga obledi in z močnim kričem v omedlevce pade. Knez se ustraši, pervikrat se zdaj usmili reve, ter jo rahlo prime in na sedež nese, rekoč: „Petrovič! to je bilo preveč. Ti bi bil imel Olgo počasi na to žalostno novice pripraviti, in ji jo potem še le odkriti.“

„Čimtu to?“ odgovori Petrovič. Sami ste rekli, da se ima tako zgoditi.“

„Ali ne tako, reče knez. Revica nam je neškodljiva, da je le brat enkrat odstranjen. Naj živi in naj se ji tudi dobro godi! Res je! da bi jo bila mogla vkaniti, nočem pa nikakor, da bi zato naglo smert storila.“

Ako umerje, še večja dobrotu za Vas, milostivi knez! odgovori merzlo Petrovič in maje z glavo, kakor da bi ga hotel zavolj njegove s'abosti omilovati.

Pri tej priči spet Olga spregleda, na kviško pogleda, kakor da bi si hot' a nekaj spominjati in pade potem nagloma pred kneza na kolena ter mu toži takole:

„Ali je res? svitli knez! Recite raji, da ni. To ni mogoče. Moj brat, moj Fedor je umerl! Nikdar več ne bom njegovega glasu več slišala, njegovih prijaznih oči gledala in mu rok stiskala! O usmilit se mene ter recite raji, da ste v šali govorili in da ste me le ustrašiti hotli. Kaj ne? Fedor še živi? Kaj ne, da ni resnica, da bi bil umerl! Oh! usmilit se me in povejte mi resnico!“

Tako milo je Olga jokala, tako zvesto po zgubljenem bratu popraševala, da bi bila kmalo Ivanovu serce zmehčala in ga k usmiljenju nagnila: Ni dosti manjkalo in povedal bi ji bil, da ni brat mertev, ampak da je le v Sibirijo pregnan. Petrovič pa, ki ga je v takem boji zamerkal, se hitro med nju vstopi in pravi: „E kaj pomaga jok in stok! Tvoj brat je mertev, kaj češ dalje početi? Ako le hočeš jokati, se poberi v svojo sobo, tam tuli v štiri vogle, da boš sita. Zdaj veš, kar imaš vediti. Druzega nimaš več tu terjati.“

Olgi pa še ni dosti, ona še milejši prosi, da bi ji knez resnico povedal, da Fedor še živi, da ni umorjen. Knez jo iz usmiljenja vzdigne in v resnici dvomi, ali bi ji odkril bratovo osodo ali ne, ter bi jo tako vsaj nekoliko potolažiti vtegnil. Dvomi in dvomi, ker se mu zares smili, in že je hotel usta odpreti, kar mu z očmi Petrovič pomigne, da ne, ter mu Olgo iz rok sterga, skozi duri porine in hlapce pokliče, da naj jo v stanico odpeljejo. Čeravno po tej novici zelo pobita se vender še Olga v svoji nesreči Vazila spomni, da vstane in z moškim glasom reče, brané se pred strežeti: Sama bom šla v tiho samoto brata, ki ste mi ga vzeli, obžalovat. Bojte se pa maševanja božjega, nikdar ne bo odšel noben hudobnež božji pravici, ki vsacega po delih sodi: Vi ste mojega brata umorili in božja roka vas bo hudo zadela.“

Olga gre. Komej je do sobe prišla. Odpervši duri, dobi starega Vazila, ki jo je že težko pričakoval, se k njemu skloni, ter mu jokaje reče: O moj Bog! Vazil! še to, kar sim imela, so mi vzeli — oh! moj brat moj Fedor! je mertev!“

Ko je Olga odšla, reče tajnik Petrovič knezu pomenljivo:

„Ste slišali, svitli knez! kako je kričala! Bodite zadovoljni, da je še vse na skrivnem ostalo. To dekle bi bilo še vstanu, ako bi za prebivališče bratovo zvedilo, ponj iti in ga rešiti. Da, ako ravno je slabo viditi, imá vender moško serce.“

Knez je mogel vse to Petroviču poterediti. Čeravno je bil sama sebičnost, vender mu je bila dobro znana neskončna ljubezen teh dveh sirot, in kaj da bi eden za drugega vtegnil storiti

„Dobro, pravi dalje, nikdar ne sme od njega zvediti, da živi in kje da živi. Vsaj je pa tudi zanjo, kakor za naju pokopan!“

Bila sta tako Fedor in Olga po grozovitosti svojih sovražnikov ločena. Ves up, se še kdaj viditi, je bil za nju po vodi. Kar je Olga zvedila, da je Fedor tako poginil, je videzno hirala in slabela. Njen edini up in veselje je bilo, da bi ga kmalo vidila in z njim spet združena bila. Vedno je k Bogu molila da bi jo skorej k sebi poklical. In res je tudi vsaki dan slabši prihajala, ogenj njenih oči je ugasnil, in bolno serce tako malo bilo, kakor da bi bilo hotlo vsak čas jenjati. Tudi ni več jokala, ker se je skorejšnjega združenja nadjala. Stari Vazil pa je, kadar je spala, brtke solze točil, ker je dobro vedil, da bo ukljub narboljšega varstva vender kmalo ta lepa cvetica konec vzela, in „potem“, zdihne natihoma, „nimam nobenega veselja na zemlji več.“ (Dalje sledi.)

Virgiljevo poljodelstvo.

Poslovenil J. Šubič.

Naj lepši cvet rimljanskiga pesništva je pesmotvor Virgiljevi pod naslovom: Georgika, to je; Poljodelstvo. Zapopadka je znameniviga. U čveterih bukvah namreč je prepeval in popisal Publi Virgili Maro (rojen u tergu Andes blizo Mantove, v 70. letu pred Kristusovim rojstvom), kakó polje obdelovati, drevje in tersje rediti, živini streči in marljive čbelice gojiti. Nauki so zlata vredni, za omikane kmetovavce — tudi še dan današnji — neprecenljivi.

Taj z veliko opaznostjo in dosledno umetnostjo vredjeni predmet okinčal je pa Virgilj z mnogimi episódami in vmes vpletjenimi popis, kateri po pravim so sjajni članki prekrasniga pesmotvora.

Latinščina in stibi blagoglasni Virgiljevi so pa takó izverstni in veličastni, da so pesnika na nar visokeji stopnjo slave med rimskimi pisatelji povzdignili.

Omenjene prednosti tega pesmotvora, in želja goreča, slovenskemu slovstvu po zmožnosti kaj hvale vredniga pridjati, so me bile pripravile, da sim se bil lotil, imenovani latinski pesmotvor u slovenski vert presaditi. Sladka me je pri temu delu nada nabájala, da bi morebiti z takim prevodom slovenskim bratom tim več zadovoljiti vtegnul, ker še nobeniga klasikarja poslovljeniga nimajo; klasikarji greški in latinski pa vendar

za vekomaj so temelj in podlaga, na kateri ste omika in slovstvo vseh narodov cvesti začele, in še dan današnji napredujete.

Trudil sim se dolgo časa, ter si prizadeval, zvesto, razumljivo, blagoglasno, pa kar je moč bilo, u duhu Slovensine predstavljati. Ali sim svoj namen dosegel, naj razsodijo prijatli in poznavci latinskiga in slovenskiga slovstva?

Dovédeti sim tudi hotel, ali je mili slovenski jezik res tako boren in okoren, kakor njegovi neprijatelji in protivniki terdijo; ali zares nima dovolj prikladnih besed in izrazov za dela različnih vednost in umelnost? Ali bi ne smel se podati u dvojoj slovstveni z vitežkim Rimljanom ali z junakoponosno Grekijo? Menim, da! —

„Poljodelstvo“ Virgiljevo ni lahko razumeti, ne zavolj jezika — jasen je kot zlato sonce — temoč zavolj mnogoverstnih stvari, vednost in umetnosti, ktere to pesniško delo obseže. Toroj je razlage potreba, ki čitatelju na kratko bolj neznane kmetijske, basnoslovske, zgodovinske, rastlinske in staroznanske reči in običaje sploh odkrije in razloži.

Razlagal sim tedaj tudi jez na kratko, kar bi potrebno biti vtegnilo, da krasni pesmotvor tudi u slovenski obleki popolnoma se razume.

In takó podam za poskušnjo odlomek imenovaniga Virgiljeviga dela čitateljem častitim. Njih spregled in razsodba naj odločita, ali bi tak prevod vreden bil, ali ne, beli dan zagledati.

Pravila za poljske dela.

(Poljod. I. 43 — 83.)

- Na pomlad, ko sneg kopni po prisójnih goricah,
Ino se gruda mehčí, od topliga vetriča perhla,
Naj začné mi tedáj že vol globóko oraje 45
Hripátí, ter u razóru gredé naj sveti se lemež.
Setva le tista rodi po vošilu delavniga kmeta,
Ktera je dvakrat mraz, in dvakrat čútíla sonce;
Njega bogát pridelk mu do verha obilnice polni.
Vendar prej, ko železom ral neznano delimo, 50
Naj bo skerb, nebá i povétriya razne premembe
Prav spoznáť, in očínsko nasév in zemlje naravo,
Kaj mar slehern kraj plodí, alj kaj ne dovólji.
Tukej rastejo žita bolj, tam obilnejí grozdje,
Drevja sad drugéj, povoljno pa kalijo trave. 55
Alj se ne vidi, da Tmól zafránovo cvetje pošílja,
India slónovo kost, kadílo pa mehki Sabéji?
Nagi Kálíbi jeklo, Potunje jako dišavno
Dabrovino, Epir pa kobil zmagávnih obílje?
Tak ukáz je tadaj, in vedne pravila določím 60
Krajem dala naráv, ódkad Deukálión enkrat
Kamne na prazno je zemljo metál, iz kterih rojéni
So ljudjé, nevsmiljeni plod. — Pa hajdi, no polja
Mastno ledino naj o početku mladiga leta
Jaki volovi koj preórjejo, grude ležeče 65
Naj le prašno poletje z ugódnimi žarki prevari.

(Konec sledi.)

Z m e s.

Nizozemski bedni.

Nizozemci gradijo svoje bedne, kateri jih morskega potopa varujejo, s istoj premodroj in prištedoj skrbnostjo, ki se u vseh jih stavbah kaže. Mesto kamnja, ker ga v njih zemlji ni, rabijo trstje in vrbovo šibje, katero v snope zvežejo, čevel debelo razpolagajo, eno lego naravno, drugo vpik, jih s peskom posipljejo in s tramiči preprežejo, da se ne razmeknejo.

Kolikor že morejo kamnja iz dalnega Norveškega priplaviti, razde-vajo povrh, da teža zgrajo stisne in trdno površje voznjo po bednih olajša.

Nizozemski bedni so čudovito delo. Ptujca strah sprehaja gledaje divjo morje, katero se z neznanaj težoj in presilnim valovjem srdito v to nakupčeno in s peskom potrošeno trstovje zaganja in neprestano grozi vsak hip nevsmileno 2 miliona ljudi potopiti, ki vdil (pokraj) njega tak mirno živé, kakor da bi po naj višjih planinah stanovali. Ti potop bi jih zadel, ako bi se le peden trstja premeknulo ali bi krt beden preroval in tega nikdo nezamazal; in če na to pomislijo, se zgodi, da nevarščini v okom pridejo, ne pa, da se je plašijo. Deset čevlev niže morskega površja se sprehajajo, jejo, pijó, kupčujejo, bogastvo gomilijo, se včasih smejo in vedno kadijo, ne porajtaje grozečega morja, ki vlegne namah bogastvo požreti in pipice pogasiti. — Mirno spi dete v naročji svoje matere, si brez skrbi gura kraj brezdna, ker ga angelj božji varje; zaupljivo živé celi narodi v zavetji božjega varstva kraj groznih nevarščin, ki bez preneha po njih smrtno žrlo stegujejo. Živkov.

Slovstveni glasnik.

Zač. gim. učitelj J. Torbar v Zagrebu je doveršil svojo prestavo siloslovja (naravoslovja) od dr. J. Smetana. — G. Lavrovski v Samboru sostavlja rusinsko-nemški in nemško-rusinski slovar.

Na Dunaju se tiskate dve knjigi za rusinske šole: „Čitanka za narodne šole“ in „Računica Močnikova za nižji gimnazij. — S tekočim mescem je sopet jela izhajati „Gwiazdka Cieszynska, pismo dla zabawy, nauka a przemysla“ pod vredništvom g. Stalmacha. — Navkovo društvo v Krakovi dela v 7 oddelkih na splošnem imenoslovnem (terminologičkem) slovarju. — Naj imenitniša knjiga te dni izdana je nemško-česki slovar od Fr. Šumavskiga. Je razun znotrajne izverstnosti tudi kaj krasno opravljena.

Ruske propovedi g. Radlinskiga so že donatisnjene. Kader jih dobimo, jih bomo naročnikom poslali. — Znani izdajatelj českih spisov za mladež g. kamenopisec Jelinek je namenjen, kakor hitro višjega dovoljenja dobi, periodičen časopis za česko mladino s podobami izdajati. —

Različne drobtinee.

* Nedavno je začel g. Cipr. Robert sopet predavati na Collegiu de France. Pervi dan je govoril o napredku slavenskih slovstev.

* V avstrijskeje carevini izhaja sedaj ravno 40 slovanskih časopisov.